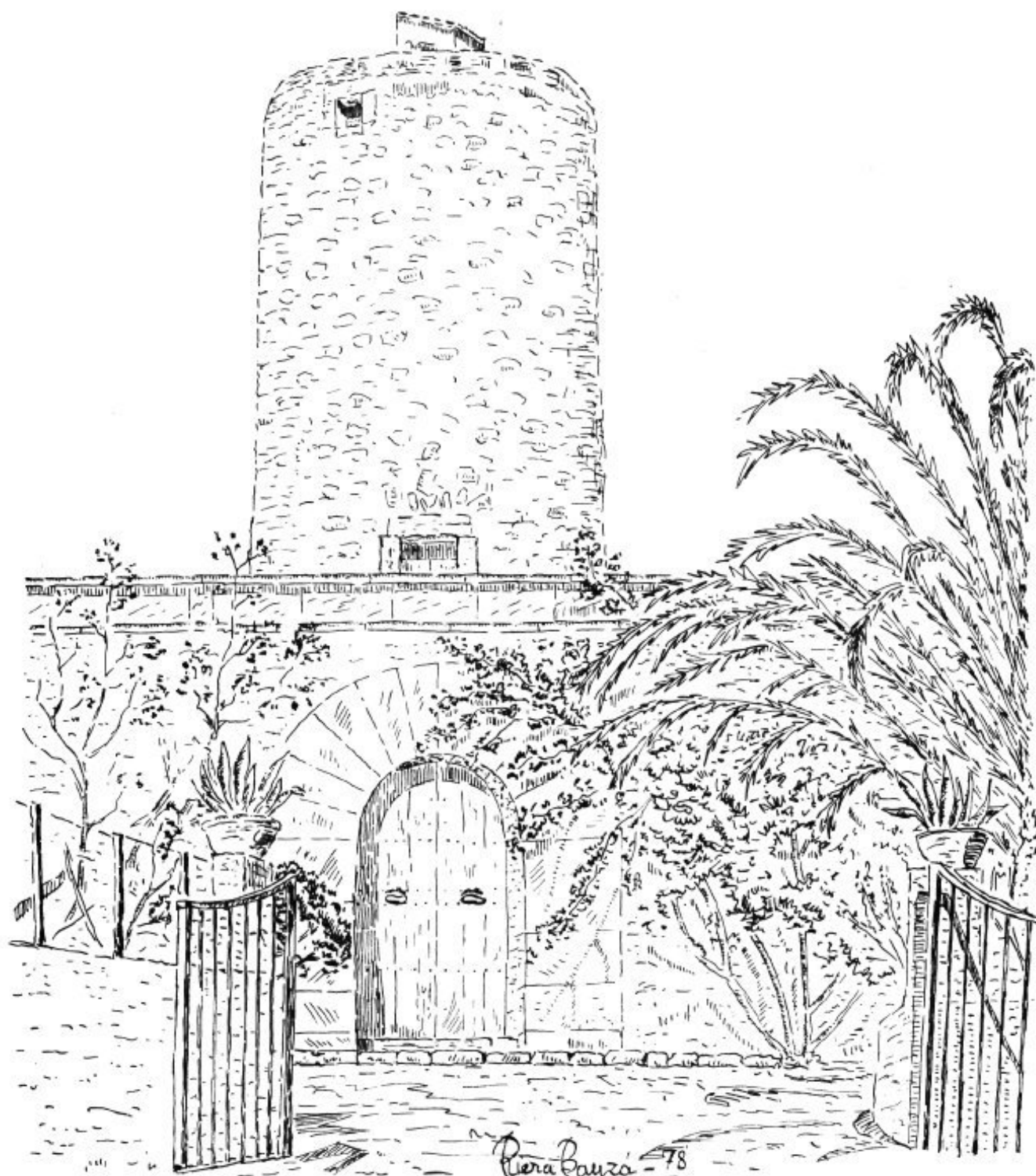

flor de card

SANT LLORENÇ DES CARDASSAR

NOVEMBRE DE 1978

-MOLÍ D'EN ROS-

SA BIBLIOTECA

9. pont

No fa molt -dia 8 de setembre de 1.976-, en Janer Manila, féu el parlament inaugural de "sa Biblioteca parroquial". Poc després, les autoritats refrescaren el fet. Llibres nous, llibres, taula i cadires del Card, llibres d'en Jaume Lliteres... De tot d'una, il·lusió i feina, brutor a les parets...Avui "sa Biblioteca" és tancada.

No cerquem percuès suposats, amagats o oblidats. Es fet és aquest. Sa Biblioteca està tancada!. El local, aiximateix fa un servei de lloc de reunions, però la biblioteca, aquest lloc de feina amb llibres o lloc d'estudi no hi és.

Fa uns anys podia parèixer anacrònic el fet de muntar una biblioteca a la vila -gent poc interessada i escola exclussivament memorística-, però potser avui no ho és. Crec que hi ha gent interessada en llegir (sobre tot bones i variades revistes) i els escolars necessiten bones obres de consulta, eines de treball i un lloc net i ordenat per realitzar-lo. Sols els qui desconeixen la realitat de l'escola podrien negar la necessitat d'una bona biblioteca de consulta!.

Amb poques paraules, tenim una biblioteca tancada i una "necessitat" de biblioteca oberta. On és la solució?. Potser n'hi ha moltes, potser cadascú en tengui una (des de resar fins a exigir que els al·lots pensin i actuïn com si tinguessin seixanta anys) i també potser una de les més eficients seria posar-hi -degudament pagada- una persona que se'n cuidàs. Posar-hi, un, o una bibliotecària. Una persona que "cuidàs" i "animàs" una biblioteca "popular" i "pública".

Però llavors vé una altra pregunta: i qui la paga? (Vosaltres, lectors, qui creis l'hauria de pagar?)

Permeteu-me una llibertat, -deu ésser llibertinatge?- que mostra un camí, una mena de solució. Permeteu que exposi públicament una idea que, ja fa temps fou rebutjada per "idealista" pels caps de la parròquia, ni millor ni pitjor que una altra qualsevol.

En primer lloc es tractaria de muntar una "biblioteca llorencina" i superestructural. Vull dir una biblioteca que no fos ni de l'Església, ni de l'Ayuntamiento ni del Card ni de...amb exclussivitat; sino que fos una biblioteca de tots i de cap; que tots hi posassiu el que poguéssiu (llibres, mobles, sou de la bibliotecària...) i que ningú la pogués fiscalitzar.

Qui se'n cuidaria?, idò sa bibliotecària

Qui ho controlaria?, no ho sè, potser un bon camí seria fer un patronat o una cosa semblant.

.../...

.../...

Es una idea (no personal) i potser seria una sortida a la incòmode situació. -De totes maneres potser és una solució mas sa idealista, puix seria precis que certa gent s'assagués a una mateixa taula i parlar-ne amb igualtat de condicions; i ai xò, avui per avui...-

entrevista a R. ROSSELLÓ

g. pont

La flama juga amb les estelles d'ametler, En Miquel Àngel i en Marc tresquen i fan el joc a un entrepà així de gros. Casse tte o apunts?; el primer es més viu però també més laboriós. Apunts.

Al davant en Ramón Rosselló i Vacuer, germà de l'actual rec tor de la vila. Un home felanitxer (de ca'n firella) amb una data de naixement, com tots (29-09-44), pagés, com molts, i amb la particularitat que sol anar, un dia a la setmana, a ciu tat per tal d'investigar.

En certa manera és un d'aquells homes que dóna raó a St. Agus ti ("homes són voluntats") demostrant on pot arribar amb voluntat i treball. Aquest foraviler felanitxer amb "batxiller rascat" és l'autor de la primera historia seriosa de la vila. Parlam amb ell.

-Què penses des pròleg, Ramon?

Hi veig tres parts ben diferenciades; sa primera que parla de generalitats, una segona que parla de sa pobre situació des poble dins s'aspecte cultural i una tercera que parla de sa Historia, que és lo que toca fer!; per qualque cosa és una in troucció, un pròleg...

-Bè, d'acord, però concretament em referia a que, segons pa reix, n'Antoni, en certa manera, critica o desaprova aquesta manera de fer historia

Ah! si, vetivament es corrent de fer-ho donant importancia a s'aspecte social, de moviment de masses, lluita de classes... i coses així; però com pots suposar a s'Edat Mitja no hi havia gaires lluites socials, ets homes duien una vida senzilla, treien ses ovelles... ell mateix ho diu, no hi havia reis ni papes... ja bastava bé amb sos Pardines de So'n Vives!, ja de vien ésser uns bons cacics!, a cada capitol hi surten!

-Per què has fet, precissament, s'història de St. Llorenç?

Ah!, perquè voltros m'ho digueru... bé trobava moltes coses d'aquí quan cercava per sa de Manacor, d'allà si que hi ha mol tes coses... però, si voltros no haguesseu dit res, no ho sé...

.../...

.../...

que et penses que passava molt de gust de correr per ses escales de sa Diputació i per aquí i per allà demanat doblers.... no fiet!

-Estàs content d'es resultats d'aquestes corregudes?

Si! ... i a més, ja hi estic avesat... si estas dins cateva, no aconseguéixes res. Ja se sap!, has de fer passes!

-Quina importància creus que té una historia de St. Llorenç?

ES evident i clasíssim que lo que feia falta a Mallorca eren aquestes històries locals d'aquí i d'allà. Quan n'hi hagi moltes de fetes, llavors se podrà fer una historia general completa. I també, sa importància que tener és que donen peu per fer qualsevol altre treball menogràfic; jo que sé! com per exemple, una historia -que aquesta ja esta feta- de sa pintura mitjaval mallorquina

-Bé, s'obra ja està acabada, si ara l'haguessis de tornar començar, la faries igual?

La faria igual, no veig perquè havia de canviar... A sa meua manera, amb so meu poc sèbre, pensa que no més tenc es batxiller rascat!... per altra part faig s'Edat Mitja perquè és difícil, perquè no tothom ho pot fer. Si fas una cosa que tothom pot fer no t'è gens de mèrit.

-Con són es documents que consultes?

Manuscrits escrits normalment en llatí o mallorquí o català com vulguis... en castellà quasi cap... sempre s'emplava el mallorquí... no més trobes en castellà aquelles cartes o convidacions amb gent de fora.

-No fa encara moltes hores m'han demanat quin seria el preu de venda. Tu que hi dius?

Ah!, no ho sè,,, això som noltres que ho hem de discutir, ara!, jo sempre som partidari de fer-ho com més barat possible; però, així i tot, i així com estan ses coses avui dia, no ho serà gaire. Arà bè, amb ses subvencions sempre se podrà baixar es preu.

(Aquí talleu l'entrevista per parlar de preus. El cost són unes cent-vint o cent-trenta mil pesetas, la tirada es de cinc-cents exemplars dels quals se n'han de descontar uns cent cinquanta d'obsequis als subvencionadors, després hi ha que comptar les subvencions... potser un preu raonable seria es de unes dues-centes cinquanta pessetes per volum -gairebè el preu de cost-

Potser aquí s'ha de fer resaltar es caràcter desinteressat d'en Ramon, puix amb els doblers que sen treguin de les vendes es constituirà un fons destinat a les despeses de futures his-

.../...

.../...

tòries de St. Lorenç. Però tornem a la Historia.)

-Quin temps de feina t'ha duit?

Ah, aixó no se pot dir; una feinada, com te pots suposar, però no se pot dir perquè la feia a la par amb se de Manacor, i com que lo de Manacor és tan enorme... han quedat documents confusos que no sabia ben cert d'on eren...es terme tampoc no era ben igual, per exemple, algunes possessions com So'n Bini-melis o Bellver que ara són de Manacor llavors ho ho eren. En es documents trobam que posen terme de Manacor però a darre-ra i afegeixen parròquia de Bellver.

-De lo que has trobat, què consideres més important?

Potser, és sa fundació des nucli urbà. El rei Jaume II no fundà onze viles com s'ha dit i repetit si no més, i una d'elles és St. Llorenç

-I curiositats?

No ho sè, tot això ja és a sa Història, però per aquí, com per altres indrets, hi havia animals, avui desapareguts com per exemple gatzeles, cérvols, forges, grues... llavors, també surt molt es Pou Colomer que crec que fo morisc.

+Quins projectes tens ara?

S'obra s'ha de continuar, amb un segon volum dels segles XVII la XX, si no, quedaria coix. I aixó ja está en marxa, en Josep Segura ja hi fa feina...ara!, si llavors no se pot pu-blicar per falta de doblers ja és un altre assumto...I dábans? jo ja no en sé res, ja no en confii. Seria molt bo de fer, eh? perquè ja hi ha inventaris fets...

-Que hi afegiries?

Es clarissim i evident, s'ha de resaltar que encara que fos depenent de Manacor, sempre hi havia una certa independència; ses bregues i tot això ho demostren.

-Res més?

No...que a la fi ha sortit es llibre i..."loado esa Diós".

I amb aquest "alabat sia Cèu" donarem per conclosa l'entrevista. Sols queda agrair a n'en Ramon la tasca realitzada, i sobre tot el que hagi dedicat els seus esforços i tempts a una vila gairebé insignificant: el nostre Sant Llorenç des Cardassar.

Francisco Umbert Perelló

CA'N XESC

Reparaciones Eléctricas del Automóvil

c/. Clavel, 20 — Teléf. 56 90 67

SAN LORENZO (MALLORCA)

Si efectivament Sant Pau va realitzar el viatge a Espanya que tenia projectat, molt probablement féu aturada a Mallorca.

A finals del segle II, el cristianisme s'havia propagat per la península Ibèrica, i posat que Mallorca era el punt central de les comunicacions marítimes d'Espanya amb orient, no és aventurat creure que, a les saons, L'Evangeli ja havia arribat a la nostra illa.

Si abans no, certament a finals del segle IV o a principis del V hi havia a Mallorca un cristianisme florent. N'és una prova la basílica de Son Peretó.

La basílica de Son Peretó fou descoberta l'any 1912 per mn. Joan Aguiló, el qual féu importants excavacions i troballes.

Està situada a uns dos quilòmetres de Sant Llorenç, ran de la carretera que va a Manacor.

La basílica tenia l'absis en direcció a l'orient. L'edifici, d'una llargària total d'uns 31 metres i 14 d'amplària, tenia tres naus separades per 4 pilastres i 4 columnes que sostenien el sostre.

Sembla que un sol portal donava entrada a l'atri, en el centre del qual hi havia la pila baptismal (que encara es conserva) en forma de creu i uns escalons, cosa que fa pensar que s'hi baptisava per immersió.

A la nau central, l'altar era una gran pedra rectangular (1'80 x 1'20) que era sostenguda per quatre columnes. La pedra tenia el sepulcret per les relíquies. També a la nau central, unida al presbiteri hi havia una plataforma amb balustrades als costats, que era tal vegada el lloc reservat al cor.

Segons opinió de Mn. Aguiló, darrera l'altar hi havia restes d'allò que hauria pogut ésser la catedral episcopal.

Tant a l'interior de la basílica com a defora hi trobaren diverses sepultures i mosaics de molta consideració.

Entre les sepultures se'n trobà una a l'atri que contenia un cadàver mutilat, cosa que féu pensar si es tractava d'un màrtir.

Es destaca la sepultura, en marbre blanc, on s'hi va poder llegir el nom d'Ossius, bisbe de Còrdova. Altra làpida de marbre duu el nom de Bas, prevere de l'església romana, probablement un dels enviats del Papa per reorganitzar l'església

.../...

.../...

que havia sofert persecució. Aquí hi escau dir que a la basílica de Son Peretó es trobaren vestigis d'haver estat incendiada.

La més notable de les sepultures és sens dubte la coneguda per Baleria, nom d'una matrona romana. Es tracta d'un bell mosaic (que es guarda al Museu Municipal de Manacor) de 2'67 metres de llarg per 1'28 d'ample. Està format per quadrats, rodejats de sanefa. Al superior hi ha una al·legoria eucarística amb dues palomes; al central hi ha la inscripció funerària, i a l'inferior un calze amb anses i dues fulles d'heura. La factura demostra ésser de figals del segle IV o principi del V, construïda a Mallorca amb pedres locals, feta però per artistes orientals, que treballaven al nord d'Àfrica.

També es trobaren molts altres i diversos mosaics de distintes èpoques (segles IV-VI). Els de les naus laterals, essencialment geomètrics, i els de la nau central amb diverses figures representatives: el peix, la paloma, creus, palmeres, la perdiu i altres aus.

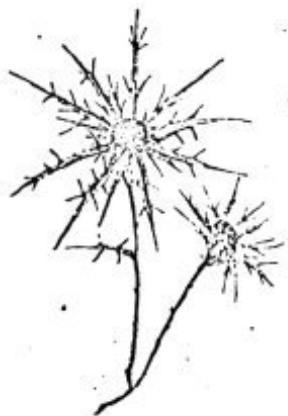
Entre els colors de les pedres predominen el vermell, negre i blanc, i ja en menor quantitat el groc i el verd.

Sembla que la basílica, abans d'ésser dedicada al culte fou utilitzada per altres usos civils perquè els mosaics s'hi trobà un trespol més antic.

Ramon Rosselló Vaquer

HISTÒRIA DE SANT LLORENÇ DES CARDASSAR

SEGLES XIII - XVI

MALLORCA
1978

LIJA HA SORTIT AL CARRER!!!

El podeu comprar a qualsevol de les quatre llibreries del poble:

- llibreria escolar.
- s'estanc.
- ca'n Madona.
- ca Na Monita.

Un llibre que ho pot faltar a cap llibreria dels llorençins.

El seu preu: 250 Ptes.

Els beneficis serviran per ajudar a la financiació del següent: segles XVII al XX.

DE LA LLENGUA

català a l'escola

Ja s'assenyalà a un passat nombre de "Flor de Card": la NOSTRA LLENGUA a l'escola. En el nostre Col·legi Nacional es fan classes de mallorquí, català de Mallorca, o de llengua catalana com vulgueu, tant se val.

Potser el temps que s'hi dedica, una hora setmanal per a cada curs de la segona etapa d'EGB i mitja hora setmanal per als cursos de la primera etapa, és una mica escatimat; però el que és realment important, és que ja s'ha començat. Esperem que continui, creixi i que, a llarg plaç, la nostra, sigui una d'aquelles escoles on no sols es faran classes de mallorquí, si no que es faran les classes EN mallorquí. I en definitiva, que tot el que sigui nostre (llengua, cultura, història...) arribi a amarar l'ésser de l'escola.

Es una passa més envers la "normalització". Es una passa més envers la consecució, encara utòpica, d'una escola realment revolucionària i llorencina.

Es motiu per poder sentir-nos gojosos !.

sobre l'escola municipal de mallorquí

Com de segur sabeu, cada dilluns i dimecres, de les vuit a les onze del vespre, i a les aules 7 i 8 de l'Escola es fan classes de mallorquí per a petits i grans. És un intent per tal de crear a la vila una Escola de Mallorquí, i si és possible, que aquesta sigui "Municipal".

El per què de l'Escola de Mallorquí?

Dues raons fonamentals:

- Hi ha un interés de la gent com bé ho demostren la trentena d'adults matriculats i el onze infants (pensem que per a ells representa una duplicitat puix a l'Escola se'n fan).

- A partir de la Constitució, el català a Mallorca serà una llengua tan oficial com ho pugui haver estat fins ara el castellà i que seguirà essent-ho (cooficialitat). Això implica per un bon grapat de gent, la necessitat ètica de conèixer i saber escriure la nostra llengua.

El per què de que convé sigui "Municipal"?

- La municipalitat de l'escola seria la millor garantia per aquest interés i necessitat. Garantia que asseguraria la continuïtat i un ésser de l'Escola no sotmés a la voluntat particular d'un professorat determinat.

- D'altra banda, avui per avui, potser seria una clara demostració de previsió i amor envers les "nostres coses" que per sa innegable funció cultural i social honraria al nostre Consistori.

Una Escola Municipal de Mallorquí potser seria, en definitiva, una mena de pont, obert i perdurable fins a la cobertura de la necessitat, entre els escolars d'ara mateix i la gent que ja "ho sap tot".

Passes realitzades:

a) El dia de St. Miquel es va presentar al Sr. Batle o Conseller en cap un avantprojecte de creació d'una possible i futura Escola Municipal de Mallorca. Avantprojecte molt semblant als estatuts pels quals es regeix la modèlica Escola Municipal de Manacor.

L'avantprojecte va ésser molt ben rebut pel Sr. Batle; la proposta quedà pendent de discussió en el vinent Ple de la Corporació.

b) Dia tres de novembre el Ple acordà concedir quinze mil pesetes de subvenció a l'Escola de Mallorca per poder tirar en davant.

Passes a realitzar:

a) Presentar a l'Ajuntament una instància signada per professors i alumnes demanant la creació d'una "Escola Municipal".

b) Si el Consistori decideix la creació, serà necessari que anomeni una comisió per tal d'elaborar el pertinent Reglament

(Cas que el Consistori desatengues la petició segurament s'intentaria acabar el curs començat, però amb poques esperances de continuïtat.)

És encoratjadora esperança!

aclariment

Potser sí!; potser es fa necessària una aclaració o definició personal sobre el contingut dels mots "la nostra llengua". Definició, al cap i a la fi, ja exposada a un bon grapat d'articles; però amb motiu d'uns comentaris, i també vista aquesta torrentada de "cartes" -de procedència no sempre clara- aparegudes darrerament a la premsa diària, potser es fa necessari concretar i puntualitzar certs aspectes de la qüestió.

Un advertiment previ. Parlem de "la nostra llengua", vull dir, que no s'entra, per res, en cap classe de relacions polítiques ho d'altra tipus (en el sentit, per exemple, de que tothom, per anar bé, s'ha de fer partidari del Barcelona CF).

Entrem en la "clarificació":

a) Sobre "qual és" la nostra llengua.

Una cosa és ben evident; tota la gent que ha estudiat la llengua, tots els filòlegs, estan bé d'acord: nosaltres, els mallorquins, parlem la LENGUA CATALANA -agradí o no a certs sectors-; més concretament, i dins la totalitat de la llengua, parlem la varietat dialectal mallorquina, enquadrada dins l'àrea del català oriental. I encara més concretament, aquí, a St. Llorenç, parlem la subvarietat llorencina, que és molt semblant a la manacorina i bastant diferent d'altres com poden ésser, per exemple, la sollerica o la pollencina, encara que tots parlem, igualment, el mallorquí o català de Mallorca o simplement català, com més us agradi.

Crec que és de seny, idò, el seguir la ciència i deixar-se de ximpleses sortides de "centros culturales mallorquines" i d'altres "opinions" sense mica de fonament.

b) Sobre les "raons" de la diferenciació.

Els qui argumenten que el mallorquí no és llengua catalana, ho solen fer recolzant-se, principalment, en

- l'article salat (uns diuen "sa" casa i altres "la" casa) que ningú no ha afirmat mai que no es pugui respectar, puix ni és exclusiu de Mallorca ni a Mallorca es diu de manera exclusiva (pensem amb el pollencí, o amb nosaltres mateixos quan deim "la" mar, o "la" Mare de Déu, per exemple)
- formes de pronunciació sovint usades vulgarment, com per exemple "aigo" per aigua, "trebai" per treball, "aucell" per ocell, "relligió" per religió...
- diferències en el vocabulari, el fet de que a la "basura" (mot calcat del castellà) uns li diuen fems i altres escombraries, per exemple; diferències de vocabulari que de mostren la riquesa de la nostra llengua i que també es donen a dins Mallorca; així al que nosaltres anomenam fas set, a Santanyi li diuen xapeta, als xitxeros, pèsols, a la llova, petge...

Arguments que potser, al cap i a la fi, sols descobreixen certa sobravaloració del coneixaments propis del qui així enra onen; un pensar-se que tots els altres van malament i el que xerra va bé.

c) Sobre "l'ús"

Primer de tot crec que s'ha de diferenciar el que és llengua literària del que és llengua dialectal o popular; i després usar indistintament una o altra segons la finalitat, lloc o mitjà de comunicació.

Així, per exemple, si un escriu un llibre, o parla per tele visió, potser usará la llengua literària, mentre que si un escriu una lletra a un amic o parla a una tertúlia potser usará la forma popular.

d) Sobre el punt de vista "personal".

Dit tot això, entenc la llengua com una totalitat, enriquida i composta per totes i cadascuna de les diverses variants d'aquí i d'allà.

Consegüentment, quan parl intentaré parlar la forma popular llorencina procurant netejar-la de barbarismes (mots i expressions calcades del castellà); i a l'hora d'escriure un article més o manco literari intentaré emprar els mots que cregui més adequats (per un o altre motiu) dels compresos dins aquesta "totalitat", malgrat, a vegades, usi mots o expressions no gaires corrents en el parlar llorencí (i per això, a vegades, potser em tracten Déu sap de què).

D'altra banda, crec que pel bé de la nostra llengua i de la nostra cultura s'ha de caminar cap a una completa "norma-
lització" (que el seu ús s'estengui per tot arreu), i per arribar en aquest punt crec és imprescindible una "unitat" que, ara per ara, sols és factible si es segueix la normativa de l'Institut d'Estudis Catalans.

g. pont

SEPARACIÓ DE MANACOR I SANT LLORENÇ

La llarga lluita per la llibertat

per Josep Segura Salado

Dos segles més tard del primer intent independentista de Sant Llorenç les Corts Constituents de Cadis, organisme que governava els regnes hispànics durant l'absència d'en Ferran VII, promulgaren el 18 de març de 1812 la Constitució que fou donada a conèixer al poble a l'endemà i per això les gents l'aclamaren als crits de "Viva la Pepa".

L'article 310 disposava que als llogarets de més de 1.000 habitants fos constituït a juntament i vila distinta de la seva matriu.

A Res acaballes d'aquell any una comissió de llorencins presentà a l'autoritat certificació del vicari de Sant Llorenç Mn. Francesc Floriana, diguent que hi havia 1.010 ànimes.

El rector de Manacor declarà el 10 de Febrer següent que hi havia 334 ànimes en el poblat i 325 disperses per les 65 cases de camp; o sia un total de 659 persones, ja que, deia, els altres fins a les 1.010 eren missatges d'altres termes, molts d'ells amb residència a Manacor.

Davant això a la Diputació no li quedà altre remei que declarar dos dies després que no hi havia motiu per a efectuar la separació.

Els llorencins insistiren presentant un padró format per ells a principis de 1.813, en el qual constava haver 209 veïns i 1.043 ànimes i un altre confeccionat el 20 d'agost del mateix any indicant 213 i 1.075 respectivament.

Dia 12 de Desembre s'aprovà la institució d'ajuntament propi i vuit dies més tard es reunien a les Cases de la Vila de Manacor els comissionats per una i altra banda per a tractar la divisió territorial.

El 28 de gener de 1.814 la Diputació destinà per a Sant Llorenç el mateix terme que li donà el bisbe Bauçà quan es creà la Parròquia de l'any 1.608. Això fou el motiu de la ruptura de negociacions, puix quan el 21 del següent es tornaren a reunir els comissionats, els de Manacor digueren que el terme parroquial instituit pel bisbe tenia només força espiritual i que no era vàlid per afers temporals (x). Els manacorins s'avengueren a donar les cases i terres que figuraven com a de Sant Llorenç al cadastre format l'any 1.685.

Com que al tal document únicament constaven 115 cases i 200 peces de terra els llorencins no acceptaren i insistiren en que els donassen el terme de l'any 1.608; a aquesta pretensió diuen Arth i Petra, viles anomenades per a posar pau entre els litigants que donar-los el terme del bisbe Bauçà era migpartir el de Manacor, essent així que a Sant Llorenç no havia ni de molt el 50 per cent del total dels habitants.

En Ferran VII havia ja tornat del seu indigne i merescut desterro; just seure-se a la seva poltrona inicià la persecució contra els prohoms de Cadis, els mateixos que havien salvat a Espanya i rescatat el seu trono de les maquinacions de Napoleó.

El rei, monarca absolut, anul·là la Constitució i el 15 i el 30 de Juny de 1.814 ordenà es restablissin els ajuntaments de la forma que estaven abans de les Corts.

Per això, i afagint ésser Sant Llorenç lloc malsà, sense indústria ni art ni comerç, l'ajuntament manacorí el 21 de juliol demanà que "el expresado pueblo sea privado de la preeminencia de Ayuntamiento por serlo constitucional, término odioso a todo buen español". El "jefe político" (sustituï a la també suprimida diputació), ordenà que Nicolau Omella anàs a averiguar les raons d'ambdúes parts.

Nou dies després el batle de Sant Llorenç, Gabriel Galmés, demanà que abans de que anés n'Omella "se permita que se saque la certificación que se ha pedido ya al Ayuntamiento de Palma del año en que Sant Lorenzo Delcardasar fué creado villa por S.M. Don Jayme el Conquistador", pueril pretexte que només pretenia guanyar temps, puix

bé sabia ell que no es trobaria, i això per la contundent raó de que les primeres vil·les que es crearen a Mallorca foren instituides per Jaume II, i Sant Llorenç no es troba entre elles.

Lògicament el cap Polític, n'Antoni de Gregorio, no ho permeté i a despit de l'impugnació presentada el sis d'agost pel batle i el secretari, Pere Francesc Sard, tots els regidors: Joan Galmés, Antoni Sard, Bartomeu Joan Soler, Rafel Umbert i el procurador sòndic Jordi Pont; el fiscal de la Reial Audiència deu dies més tard ordenà que Sant Llorenç es reintegràs a la forma com estava l'any 1.808 i sobreseure l'expedient (Informacions obteses de l'Arxiu del Regne de Mallorca, Audiència, R.A. 1814 núm. 8)

x Màxim considerant que l'any 1.617 fou suprimida la parròquia i convertida en vicaria dependent de Manacor.

COL·LABORACIÓ

Cuando este artículo salga a la luz seguramente ya tendremos la Constitución. La Constitución por la que todos los demócratas hemos suspirado durante años. Ni de derechas ni de izquierdas. Aunque derechas e izquierdas hayan elaborado, disentido y aprobado, artículo por artículo.

En la Constitución que corresponde al grado de incidencia y de votos que correspondió a cada partido el 15 de junio, y los españoles espero que la hayan con un sí mayoritario, porque es la Constitución democrática que necesitábamos para empezar a andar hacia una sociedad mejor, para emprender este cambio, a base de dialogar y buscar soluciones, sin necesidad de llegar a la violencia. Tenemos el campo de juego y tenemos que respetar sus límites.

En este campo de juego, el primer torneo que se jugará, será el de las elecciones municipales. Votar a un concejal es muy distinto que votar a un diputado.

Al posible concejal le conoces, vive en tu pueblo; sabes de quien es hijo, sabes que ideas tiene, que ideas ha tenido y porqué las ha cambiado, hasta le has pedido un favor, o él tiene que agradecerte otro a ti.

Todo esto cuenta a la hora de votar. Los candidatos que se presenten, tendrán un programa, un partido que les apoye, o una parte del pueblo, pero sobre todo tendrán un nombre, y hasta un apodo bien conocido en el pueblo, tendrán una historia que todos conocen. El votante deberá recordar en qué medida se ha preocupado por los intereses del pueblo el nuevo candidato, y si han prevalecido sus intereses personales a los de la comunidad.

En definitiva, en las elecciones municipales se vota más a la persona que al partido o a la ideología que representa.

No podemos decir que en San Lorenzo estén adelantadas las listas electorales. Todavía no se ha hecho público ningún cabeza de lista, pero algo se está cociendo y no tardaremos en conocer nombres de candidatos.

La UCD se prepara, los conocemos. Algunos de ellos han ido cambiando de partido en la medida que han visto donde estaban las posibilidades de éxito. Hasta conozco alguno que fué comunista cuando era joven. "Sí, lo era, pero ahora ya no lo soy", me contestó. El sabrá porqué ha cambiado. El pueblo también.

¿Qué duda cabe que la UCD sacará mayoría en San Lorenzo?. Tendrán que pasar muchas cosas para que todos nos demos cuenta de que votar derechas, votar conservador es conservar los privilegios, los permisos bajo mano, los favores, y todo esto debería terminarse, y terminaría si al lado de los señores de la UCD, salieran concejales socialistas y comunistas; que entre todos se vigilaran, que entre todos se obligaran a llevar una gestión transparente y a favor del pueblo, no a favor de amigos y parientes. Pero el PSOE tiene dificultades para elaborar su lista. ¿Dónde están los socialistas de mi pueblo? ¿Porqué no apoyan a IGNACI "Sabonera"?

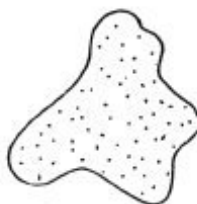
Y el PC tiene dificultades. Estoy solo y lo he dicho otras veces, soy el único comunista reconocido en San Lorenzo, y por cuentación de trabajo vivo en Palma. Desde estas páginas llamo a los catorce votantes del Partido Comunista del 15 de junio, y a todos los que puedan estar de acuerdo con nuestra política; ahora ya no hay peligro, ya nadie les puede perjudicar en razón de su voto. Si les conociera podríamos elaborar una lista del PC en Sant Llorenç. Si no es así, al Partido apoyaría una candidatura conjunta con el PSOE y si ellos no accedieran, deberíamos intentar formar una lista de independientes, demócratas progresistas a la que el PC también daría sus votos y su respaldo.

GASPAR SOLER RIERA

PRE-MAMA y vestides bautizo,

canastillas,
cunas y
colchas
RECIBIR
NACIDO.
T/. 552124

AUTO-ESCUELA GILI

DIRECTOR: PEDRO GILI TONS

C/ Gran Via, 42 - Teléfono 88 22 31

ARTÀ (Mallorca)

TEMPS D'ADVENT

ramon lladó

Deixat's ja enrera els aconteixaments que han atret cap a Roma l'atenció del món sencer amb motiu de l'elecció i començament del pontificat del nou Papa Joan Pau IIon, l'Església ha entrat aquests dies en temps d'Advent.

Inmersos dins la grisos de la nostra existència quotidiana i acompassats massa sovint per la monotonia que ens assalta, te nim necessitat d'imprimir un fitme al nostre temps per tal de recordar que l'hem de viure amb tota la seva plenitud, i no en canvi anar-lo passant com si no tenguéssim altre remei, lo mateix que si es tractàs d'una condemna que havem d'espiair irremissiblement.

Aquest fet de la nostra vida diària ens fa concloure la urgència que tenim, també en la nostra vida cristiana, de què se'ns marquin uns temps intensos, i aquest és precisament el cas de l'Advent que acabam de començar.

Advent dóna nom a les quatre setmanes que corren abans de Nadal, enteses com uns dies que preparen aquesta gran celebració del calendari cristià. Advent vol dir "Vinguda", "Arribada"; i certament que no preparam la vinguda de Jesús com a home, que ja vingué una vegada per sempre, fa d'això quasi dos mil anys; l'Advent, tot i ser una ocasió de preparar-nos per la festa de Nadal, ens vol situar enfront de la Segona Vinguda de Jesucrist a la fi del temps i de la instauració definitiva del seu Regne.

El cristià emplaçat en aquestes coordenades queda definit com aquell que espera amb intensitat l'arribada de Jesús i l'establiment del seu Regne de pau, de justícia, d'amor i de veritat; és adir, desitja el món nou i l'home nou que Jesús va inaugurar en la seva vida mortal i que, llavors va presentar, i segueix presentant ara com alternativa al nostre món ferit greument pel pecat.

D'aquesta manera l'Advent mos recorda que el cristià és aquell que "espera", aquell que sap dirigir la seva mirada cap el futur amb el cor ple d'esperança en un demà millor per a tots. Ara bé, no podem dir cristiana a qualsevol esperença, ja que aquesta és essencialment activa i per això el cristià mentre espera la instauració plena del món nou segons Jesucrist, s'a fanya per anar-lo construint ja des d'ara amb els altres creients i demés homes de bona voluntat.

El qui creu en Jesús ha de lluitar per allò que espera a fide fer possible la seva promte arribada. Sap que Déu garanteix l'acompliment de la promesa i això manté ferma la seva confiança, i sap també que Déu exigeix que l'home col.labori en la construcció del món nou i per això no pot plànyer suor i esforços en vistes a fer cada vegada més present el Regne damunt la terra.

El camí segur que mena cap an aquesta Nova Creació, la qual ja està present com un llevat dins la situació actual, és l'amor un amor a l'estil del de Jesucrist, que s'haurà d'anar concretant a cada passa en servei, alegria, ajuda, comprensió, perdó, compartor, generositat, donar i donar-se, sembrar pau, exigir justícia, col.laboració, senzillesa, participació... i amb tantes altres coses que les situacions concretes reclamaran o que la nostra creativitat voldrà inspirar-nos.

.../...

.../...

Per tot això Advent és...

...un temps propici per desvetllar la nostra consciència en aquestes veritats.

...un temps propici per tornar a mirar el caliu de la nostra esperança moltes vegades malmesa i retuda per tantes decepcions.

...un temps propici per revisar i reorientar, si fa falta, la nostra pràctica cristiana que moltes vegades no sap on va.

...un temps propici per fer acció de la nostra pregària de la nostra acció a fi de què amb tot el nostre ser ens ajuntem a la súplica de l'univers sencer per dir amb ell a una sola veu: Veniu Senyor Jesús!

POLÍTICA

El dia 27 de Novembre i per primera vegada a Sant Llorenç, la UCD va fer un mitin. El motiu, a més de donar-se a conèixer al poble, era demanar el "sí" a la Constitució.

Parlà en primer lloc en Bartomeu Estelrich, president de la UCD local, que donà una visió global de la Constitució des del punt de vista del partit.

El següent Santiago Coll, del Comité Executiu, que, després d'aparar un magnetòfon amb les paraules de Jeroni Albertí el dia de la constitució del Consell General Interinsular a Bellver, resaltà els punts que, segons ell, feren possibles les autonomies.

Va cloure l'acte En Ramiro Pérez Maura, senador de UCD per Mallorca. Entre altres coses destacà el fet de que el seu partit havia acceptat el "consenso" a pesar de tenir, el Senat, la majoria absoluta. Al final demanà al "sí" a la Constitució.

Al col·loqui es feren diverses preguntes sobre la figura del Rei, la cultura i els esports dins el context de la Constitució.

Cal resaltar l'escàs nombre d'assistents a l'acte -una seixantena curta-, tot i éssent el primer acte públic de la UCD local. Això ens demostra el poc interès de la gent per la política i lo poc efectius de cara a conseguir adeptes que són aquests actes.

JOSEP CORTES

LA EQUITATIVA

assegurances

ALFA

màquines de cosir

BERNAT POLIT

Cardassar, 17

BOSCH I MASSANET

sastres

pça. mercedaris, 1-1r-2a

tel 21 52 65

ciutat

sucursal al
carrer de la creu, 9
sant llorenç des cardassar

ES RACÓ DE SA PADRINA

<p>1.- Sant Josep s'aixeca a l'aua,
a l'aua del dematí,
i fa una flamaradeta
d'un brotat de romaní.</p>	<p>3.- Lo Minyó no vol callar
ni en braços ni en cadira,
sinó que vol reposar
en los braços de Maria.</p>
<p>2.- Quan la té ben enceseta
hi posa lo calderó,
hi posa sucre i canyella
per enconar lo minyó.</p>	<p>4.- N'ha fet neu de nit i plou,
tresor meu dorm fins demà,
ta mareta et vetlarà
cantant es vou-ve-ri-vou...
No-ni-no, garridó,
una engronsàdeta pel nin petitó.</p>

Un bon Nadal no fa mal.

Durar de Nadal a sant Esteve.

Tenir Nadal amb cinc festes.

PARLEM DE POESIA

J. roselló

En Miquel Gayà va néixer a Sant Joan l'any 1917. Sembla com si, en comptes de viure la vida d'ara, es complagués habitant un vell món romàntic... Sense allunyar-se ni un punt dels dogmes tradicionals (pulcritud de lèxic, versos de perfecció acadèmica, cautela i contenció en la tria de la matèria poètica), escriu mesurades elegies on el dolor és superat per un sentiment religiós lliure de problemes, i delicats madrigals amorosos plens d'una espiritualitat ingènua, casolana, quasi angèlica. No hi ha dubte però, que aquest to menor i crepuscular obeeix a un acte de sinceritat del poeta, que s'hauria traït a ell mateix si hagués intentat abandonar-lo. En definitiva, és la fidelitat -a part dels considerables valors formals- allò que dón relleu a la poesia de Miquel Gayà i la fa, malgrat el seu desarrelament, atractívola.

(La Literatura moderna a les Balears de Josep Mª Llompart; planes 198-199)

T'acostes, oh Nadal!, de cada dia,
 albor en la grisor de les boirades,
 entre els núvols ombrívols clarendera,
 himne de pau divina dins la guerra.

T'acostes, oh Nadal!... Quina alegria
 que m'estremeix al fons de les entranyes
 només de pressentir les blanques neules
 i les taronges d'or amb flaire pura
 de ramat, de murtrera i pastoria,
 i pensar que t'acostes dolç i tebi
 i manyac com el cor de l'amor meva!

(Breviari d'amor, XVII)

ANGELUS

Ave, Llanterna del crepuscle incert,
 Coloma sense fel, Maria pura!
 Vers Vós acud enmig d'aquest desert
 combatent amb els vents i la foscura!
 Far en la nit, Torrella de David,
 salve, entre totes Vós la més preclara!
 Lloança a Vós, oh Mare de l'Ungit,
 intacta Verge, filla del Déu Pare!
 Llir de les valls, Aurora del matí,
 Arc-en-cel que em retorna l'alegria!
 Escoltau-me clement, fins al morir,
 Estrella dels capvespres, oh Maria!

M. GAYÀ

TROBADA DE PREMSA FORANA

p. J. Iull

Dia 5 de novembre, la Premsa Forana celebrà a Artà sa Si-sena Trobada. Hi participaren col.laboradors de les publica-cions següents: "Bellpuig" d'Artà, "Dijous" d'Inca, "Fela-nitx", "Flor de Card" de Sant Llorenç des Cardassar, "Perlas y Cuevas" de Manacor, "Sóller" i "Teleclub de Sant Joan". No hi assistiren "Apóstol y civilizador" de Petra, "Manacor" i "Voramar" de Peguera, per motius diferents.

L'organització de la diada anava a cura dels companys ar-tanencs de "Bellpuig" i la veritat és que gaudírem d'una jor-nada que es podria qualificar de fruitosa (reunió de treball), interessant (visita al Museu), profitosa (dinar) i suggestiva (visita a Ses Coves).

El programa, que suara acab d'esbrinar, ens l'exposava Sa Comare Beneta a uns versos ben saborosos:

Es Batle mos parlarà,	Abans d'anar a Can Climent,
visitant s'Ajuntament,	que mos donarà es dinar,
per anar, seguidament,	a Sant Salvador pujar
en es Centre a treballar	serà molt convenient.
i tot d'una, en acabar,	Es decapvespre sa gent
en es Museu falta gent.	a Ses Coves anirà.

Els acords més importants que es prengueren a la reunió de treball són:

- Redactar un editorial sobre el problema del tren.
- Acceptar a les Trobades els representants del Partit Co-munista (per petició expresa) i d'altres partits que de-sitgin assistir-hi.
- Fer una nota de recolzament a Ràdio Popular.
- Dialogar amb els representants de la revista "Manacor" sobre el problema creat entre aquesta revista i la Prem-sa Forana.
- Convertir les Trobades de Premsa Forana en una associa-ció legal. A la propera Trobada es discutiran els Esta-tuts a partir dels que presenti cada publicació.
- Les pròximes Trobades es faran sempre en un mateix lloc, a Inca. La Setena serà el 14 de desembre.

"Flor de Card" exposà alguns problemes sobre les actuals Trobades, intentant col.laborar amb l'esperit de millorar al-guns aspectes d'aquestes Trobades.

Centre d'esplai*

Dia 12 de novembre, més de set-cents nins dels "Grups d'Esplai de Mallorca" es reuniren a l'ermita de Llubí per tal de participar a una diada d'esplai conjunta. El matí, es va fer una fira de jocs i després de dinar, una festa a la qual cada grup participava amb una representació o una dansa.

EL COSTUMISME. 2. L'ESNOBISME DELS MALLORQUINS

Provisòriament -o pel bon servei, almenys, d'aquestes divagacions- entendrem per snob -i anostrarem el barbarisme- aquella persona que, sense ésser-ho, vol passar per noble. Això no és exclusiu de Mallorca, sinó debilitat ben estesa, que ha produït sovint ben gustosa literatura. L'esnobisme pot ésser un idealisme i no tenir més raó que la pura poesia que deixa anar el prestigi de l'aristocràcia. Aquest és l'esnobisme de Marcel Proust, que recull en, a ca nostra, els dos germans Villalonga: per fer una mà de duquesa són precisos no sé quantes generacions i se hereden, no se ganen, elegància y blasón, que deia Manuel Machado, etc. Aquest és, igualment l'esnobisme de don Joaquín Maria Bover i de Rosselló, que té bon esment de treure llustre al llinatge matern, sempre que pot, i quan no pot i tot. Així quan inventa -segons va denunciar don Gabriel Llabrés i Quintana- un poeta del segle XIV, de nom Llorongo (sic) Rosselló, del qual era fill del famós Ferrer (ferrario) Rosselló i Tornamira i de Catalina Cabrit i Agreunt, que era germà de Saura Rosselló, dona de l'infant Sanç de Mallorca, fill del príncep Ferran i nét del rei Jaume II. Tot això pot ésser molt bé i, en efecte, un dels dos fills naturals de l'infant Ferran, Ferran, príncep de Mores, es va casar amb una filla del cavaller Ferrer Rosselló. Lo que ja és més poc creguador és que uns versos que dona d'aquest poeta -composats per raó del casament d'una tia seva, Blanca Rosselló i Tornamira, amb el comte Bernat Folc de Cardona -siguin del segle XIV i no del XIX i escrits pel propi Bover! No acab de veure clar que en el segle XIV (Bover data el casament que va motivar el poema exactament a l'any 1326) un poeta escrivís -tan prop encara la bona tradició trobadoresca- en un metre que, justament, començarien a usar els nostres poetes amb regularitat a partir del segle XVI, i que no ho fes en el decasíl·lab que solia usar Ausias March i tots els grans poetes catalans d'aquell temps. Però, a més, paraules com "noblia" (sic), "adornatje" "jentilesos" (adjectiu, per "gentils") i "adornesos" (per "adornats") -per no esmentar sinó les més notalbes- no crec que siguin paraules del segle XIV ni, tret de "noblia", de cap temps. Per acabar, al darrer vers dels que transcriu parla de "barras e sanch del Rey d'Aragó" les barres i la sang vénen a ésser la mateixa cosa, a l'escut dels reis aragonesos, i un cavaller del segle XIV havia de saber que les barres vermelles -o de gules en heràldica-, o la sang, s'incriïu, en aquell blasó sobre fons d'or. I encara: no sé qui és aquest comte Bernat Folc de Cardona que el 1326 es casa amb Blanca Rosselló. Consultes que he fetes donen com a resultat que el primer comte de Cardona és Hug, que mor el 1400, i l'únic Bernat que trob, per aquelles saons, és Bernat Amat, senyor de Torà, que es mor cap al 1310 i que és casat, a més, amb una senyora de ca'n Pinós. Això tret de la genealogia dels Cardona establerta a la G.E.C. per Armand de Fluvià, i persones competents i de tota fiança em confirmen que Armand de Fluvià és un excel·lent genealogista.

Tota aquesta insistència sobre el famós Llorongo Rosselló i Cabrit és perquè vegeu fins a quin punt l'esnobisme i el desenfronament romàntic poden arribar a embullar de bon de veres la nostra història política, social i cultural. Això no vol dir que no existís un fill del cavaller Ferrer de Rosselló, de nom Lloreç (¿d'on degué treure En Bover aquell Llorongo?), germà de Na Saura, dona, en efecte, de Sanç de Mallorca, etc. En Ramon Rosselló i Vauquer ens en dona notícia més documentada. I justament, de la notícia que dona d'aquests Rossellons mallorquins, en treim per conseqüència que no n'hi havia un pam de net des de molt antic. Perquè a començaments del segle XVII ja eren tants els qui es deien descendents del cavaller Ferrer de Rosselló, que els Jurats del Regne varen haver de suplicar al virrei que: "se servezca manar que no se don franquesa de Rosselló a algú sinó an els qui ha declarat sa Majestat".

L'interès per tenir-se per descendents d'En Ferrer de Rosselló no era, però, poètic, en aquelles circumstàncies: és que, com a descendents de la casa real, tenien privilegis i franquesses que altrament no haurien tengut. És a dir, que l'esnobisme pot tenir, també, una motivació ben positiva i material. Contaré un cas. Una senyoreta ciutadana, de bona casa, però virada; vull dir, filla d'un aristòcrata, però de mare burgesa; aquesta al·lota, dic, festejava un noble ciutadellenc que ho era pels quatre costats; però era el segon de la casa, no era l'hereu, i tothom estava ben d'acord amb aquell matrimoni. Viat aquí, justament, que l'hereu es mata en un accident d'automòbil i el segon, automàticament, passa a ésser l'hereu. Bon desastre! Si ara el matrimoni de l'aristòcrata pur i la virada es duia a terme, els fills que tenguessin no podrien ésser cavallers de Malta, per allò de la noblesa dels quatre o dels vuit llinatges: així que arribassin al quart, ja apareixia la sang plebea. Doncs bé, es va desfer el matrimoni i el jove va anar a cercar sang ben blava per un altre costat. Això passava fa quinze o vint anys. (Ah! No me'n recordava de dir que el noble ciutadellenc era, i és encara, supòs, molt ric).

BATEC

1. Festa de Tots-Sants. Vestits nous, flors, llàgrimes i, a mitjan capvespre, missa en es cementeri.
2. Dia dels Morts. Feina. Molta gent a sa missa-funeral des vespre.
 - . En Bartomeu Bennàsar, a sa Rectoria, fa sa corresponent i sempre interessant xerrada quinzenal sobre Actituds Morals Bàsiques.
3. Ple de s'Ajuntament. Algú li ha dit es ple de ses subvencions. Entre altres acords, quinze mil pessetes a s'Escola de Mallorquí i vint mil a sa Història de St. Llorenç.
4. Un fet commou s'opinió pública llorencina: ha descomparegut l'amo En Francesc "Pocapalla".
 - . A sa Biblioteca, tres reunions seguides, una darrera s'altra: Centre d'Esplai, professors de s'Escola de Mallorquí i col·laboradors de Flor de Card. Diuen que alguns caps feien fumet.
5. L'amo En Francesc és cercat per un bon grapat de persones.
 - . A Artà, VI Trobada de Premsa Forana
 - . A Campanet, el Cardassar perd, el resultat fou 1-0
 - . Es resultat d'es "balon-cesto": Costa-32, Sant Llorenç-14
6. "Des de s'Escola" (que és títol provisional) i a s'Escola, comença es curs de Mallorquí. Quaranta alumnes són es matri^uculats.
 - . Després de molts de mesos de inactivitat, hi ha Junta de sa directiva d'es Club Card; subvenció i carta, dos acords ben interessants.
7. En Miquel Vaquer, es nostre batle, surt de vacances; vol coⁿèixer el Llunyà Orient. Una nota curiosa: Na Joana dia onze, a Niko, va perdre sa cartera i dia vint-i-nou va rebre una carta de s'ambaixada espanyola demanant-li com volia re^bre sa cartera perduda i tot lo que hi havia dedins. (Quan sa gent és honrada és difícil "perdre" objectes)
8. Alguns tenim sa sort de poder fullejar es primers quaderⁿets de sa "Història de Sant Llorenç des Cardassar".

Mn. Joan Rosselló, es nostre rector, surt de vacances. Ses terres de Salamanca són es seu objectiu.
9. Dia mundial d'es nin; s'arradio ho va dir!.
 - . Des de Ciutat reclamant sa mestra interina que hi havia en es nostre Col·legi. Es llastimós un interinatge de tres setmanes.
10. Un horabaixa qualsevol d'un dia qualsevol. Seixanta-nou nins juguen a s'Escola Nova. (Evidentment necessitavem un parc infantil)
 - . Surten a la premsa (Diario Ultima Hora) es noms d'es capda-

vanterers locals d'es PSOE (Secretari general: Ignaci Humbert
secretari d'organització: Jesus Nieto, Secretari de premsa:
Joan Roig)

12. Set-cents allots a s'ermita de Llubí. Allà es va fer una tro-
bada de centres d'esplai. De llorencins, una seixantena.
 - Futbol: Cardassar 6 , Vazques de Mella 1
 - Bàsket: Sant Llorenç 18 , Santanyi 88
17. PICAROL serà es nou nom da sa revista d'es nostre Col·legi;
revista de caràcter trimestral i que substitueix a "Voces".
19. Futbol: Son Gotleu 2 , Cardassar 2
Bàsket: Lluçmajor 24 , Sant Llorenç 7
22. Es realitza sa darrera i també infructuosa recerca de l'amo
En Francesc "Pocapalla".
23. A sa Rectoria, primera reunió de pares en vista a's catecis-
me.
24. Comença sa catequesi.
 - Es dona per acabada s'encertada reforma d'es porxet de sa
Plaça Nova. Enhorabona a promotors i realitzadors. S'hi pen-
gen es necessaris "novopans" per tal de que s'hi puguin fer
rar cartells de propaganada (política o de quesculla).
25. Sa "Història de Sant Llorenç des Cardassar" d'En Ramon
Rosselló i Vaquer és acabada.
26. A les set i mitja d'es vespre, a sa Parròquia, sa Banda ofe-
reix es tradicional concert amb motiu de sa festa de sa ge-
va patrona (Sta. Cecília). Ses peces musicals que deleita-
ren a's assistent varen ésser: "Amparito Roca"(Texidor),
"Alma de Dios"(Serrano), "La alegría de la huerta"(Chueca)
"Marcha militar"(Schubert)
 - Futbol: Cardassar 3 , Son Sardina 1
 - Bàsket: Sant Llorenç 18 , Puigpunyent 16
27. Miting d'U.C.D. demanat es "si" a sa Constitució. Una cin-
quantena de persones. Bartomeu Pont, Santiago Coll i Ramiro
Perez-Maura varen ésser ets oradors. Nota curiosa: Es car-
tells anunciadors duien CardEssar amb una "E" (errada de im-
premta o patinada?)
30. En Bartomeu Bennàsar a Sa Rectoria. També parla un poc de
sa Constitució

ALTRES COSES:

- Cada divendres, a sa Rectoria, reunions preparatories per a
sa Confirmació, pes jovent.
- N'Herminia, sa dona d'En Francesc Umbert, col·laborador habi-
tual de "Flor de Card", va ésser mare altra vegada. Una nine-
ta preciosa. En Francesc va peus ben alts amb sa "colleta".

MATEU GIRARD
GUILLEM FONT
GUILLEM QUINA
JOAN ROSSELLÓ

EL TEMPS**f. umbert**

Pluja Els dies 7, 10, 12, 22 i 26, amb un total de 65 lm2

Tempestes Els dies 10, 12 i 26 (amb llamps s'entén).

Gelades El darrer dia del més hi va haver una espectacular gelada d'irradiació, per culpa d'una nit fora vent després d'una invasió d'aire polar.

La nit més freda fou sens dubte la del 29-30, quedant l'index termomètric a 1°C. a un metre sobre el trespòl.

El dia que s'alçà més la calor arribàrem als 22°C.

El dia 29, tot just entrada la fosca caigueren caigueren quatre bofrallons de neu.

Anticiclons i borrasques. Durant quasi tot el mes ha predominat el temps anticiclònic. La pressió, el 22, arribà als 1035 mb. Hem després el novembre amb una onada forta d'aire polar, fred i sec que crivellà els llavis a més d'un. L'humitat, a finals de mes, sols arribà als 37%, quan lo corrent és, per aquest temps, del 70 al 90%.

El vent, associat amb el fred del nord, va bufar fort ferm. Es va fer aprop als 90 Qms. Venia del Grec.

VIAJES MANACOR S.A.

Puede facilitarle todo tipo de viajes tanto en barco, avión y ferrocarril. Viajes organizados por avión como Madrid, Canarias, Londres, Amsterdam, París, Copenhague, etc.

E igualmente cruceros en el Mediterráneo en magníficos buques.

También por carretera en autocares climatizados; por toda España y en el extranjero.

Llámenos y les informaremos, que serán bien atendidos por personal experto, o pasen por nuestras oficinas situadas en

Avda. 4 de Septiembre, 1 - MANACOR -
Teléfono 55-06-50

volem noms
populars i
EN MALLORCA
a places
i carrers.

referendum

Vots afirmatius	1.985
vots negatius	34
vots en blanc	102
vots nuls	34
abstencions	1.023

Aquest ha estat el resultat del Referendum Constitucional a Sant Llorenç.

El mes que vé ampliarem dades i les compararem amb les d'altres llocs.

ELECTRODOMESTICS**I****FONTANERIA****ORDINAS - FEBRER**

Major, 22 - T. 569100

DISTRIBUIDOR OFICIAL

FLOR DE CARD

Bolletí-revista del Club Card

Sant Llorenç des Cardassar

Edita el Club Card

Novembre de 1.978

Número 27

Dipòsit legal: 765-1973

Director: Bartomeu Domenge i Amer

INDEX

Portada	Molí d'En Ros	Joan Riera
2	Sa biblioteca	Guillem Pont
3	Entrevista a Ramón Rosselló	Guillem Pont
6	Son Peretó	Ramón Rosselló
8	De la llengua	Guillem Pont
11	Separació Sant Llorenç i Manacor	Josep Segura
12	Col.laboració	Gaspar Soler
13	Temps d'Advent	Ramón Lladó
14	Política	Josep Cortès
15	Es racó de sa padrina	Joan Rosselló
15	Parlem de poesia	Joan Rosselló
17	Trobada de premsa forana	Pere J. Llull
18	Classes socials i llenguatge	Jaume Vidal
19	Batec	Mateu Girard
		Guillem Pont
		Guillem Quina
		Joan Rosselló
21	El temps - varis	Francesc Umbert
22	Darrera plana	

COL.LABORA

Elisabet Nicolau (mecanografia)

NOTA

Els articles
aparescuts en aquesta revista
expressen únicament
l'opinió
dels seus propis autors

DARRERA PLANA